

MOM ŽIVOTU

Krenuh stazom tvojom kao ptica slijepa.
Slijedih obećanja čarobna i lijepa.
Sanjah sjaj i sreću obećanog raja
i snovima svojim ne dogledah kraja.

Dao si da spoznam nebesku širinu,
osjetim slobodu i sunca toplinu.
No, kada sam htjela do sunca se dići,
sputaše mi krila. Morala sam sići.

Zvao si me žurno: treba dalje ići,
a kada posrnem, sama ću se dići.
Preko burnih voda sigurna ti barka
za mene je bila tek obična varka.

Ne tražih za sebe rajskog voća slasti.
Ne htjedoh za sebe tuđu sreću krasti.
No, ti mi ne htjede ništa na dar dati.
Svaku sreću trudom skupo mi naplati.

Istim ćemo tragom ipak dalje ići
i do kraja puta skupa ćemo stići.
Toj ljubavi slijepoj kako da odolim?
Više mi prkosiš, još te više volim.

TEŠKI ODLOMAK IZ PAVLA

Teški odlomak iz Pavla,
metafora u kojoj vjera je odjeća
što je ne želimo svući
svjedoči o mnogo čemu;
o Pavlovoj vjeri, naravno,
o Pavlovom pjesništvu, još više,
ali i da mu ne bješe mrska
gruba odjeća od kostrijeti
što rijetko bijaše prana
i čije ga je tkanje, već skoro prozirno,
tako dobro štitilo od stvarnosti.

NAŠOJ BAKI IVANI

I. B. M.

Sud sunca se prazni.
I sve se češće skupljamo oko ognjišta.
Sve svete knjige, sve bajke svijeta
skupljene su pod bakinim skutima.

Sve smo suviše godine rasprodali;
pritisnuti svijegom i promrzli
svi se već smijemo; samo se još čeka
da iz triješća iskoče Domaći.

ŠTURAK

Je li bolji šturak u šumi
ili u zlatnoj krletki,
u tome šupljem štitu,
u toj škriptavoj škrinji?!

Zasužnjen, šturak pjeva
o prirodi, pjeva o pjesmi ponosa;
njegova pjesma blista.
Ali, šturak u ognjištu
pjeva o veselom domu,
donosi zvuke šume i šum ponosnog vjetra;
njegova pjesma je ponos;
sretno je naše ognjište.

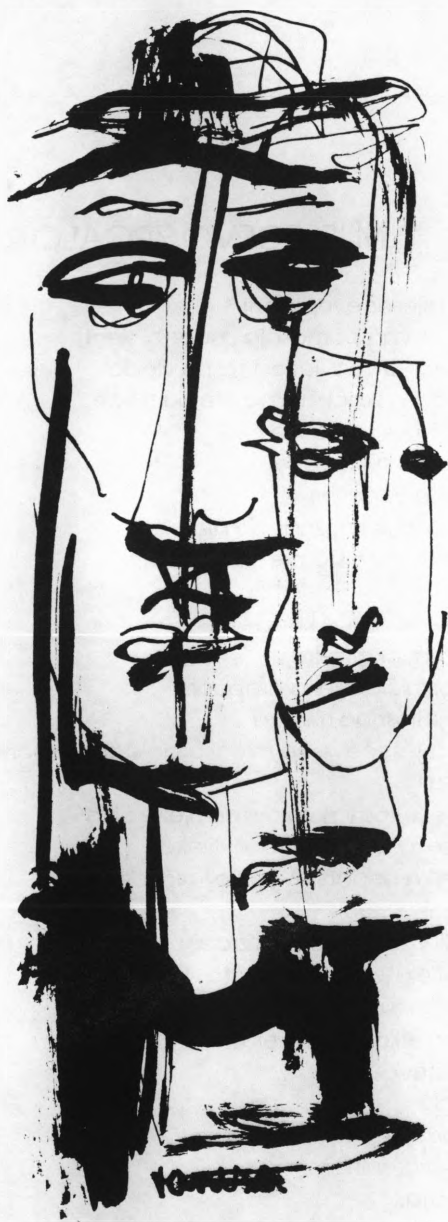

MJESEČEVO ZRCALO

U mjesečevoj mjeni
lik je van domašaja osobnoj sjeni
Neuništiva svjetlost tame vlada
vlada i zrači čudnu areolu sreće
i čini mi se od nje
nema ništa veće
ništa veće
a kad je spoznaš od nje
nema ni ništa preče

Areolu sreće kupa
kozmička rijeka
kozmička rijeka prepuna
svjetlosnog mlijeka
U mjesečevoj se mjeni brdo sreće u obrisu
lika i
u svjetlosnim valovima rijeke slika
Rijeka je to areolnog tijeka
tijeka neponištivog kozmičkog
vijeka
Mjesec u riječnom zrcalu
refleksiju poruke hvata
refleksiju poruke hvata i
osvjetljava sve nejasne puteve
puteve
iza
tamnih
zarvorenih
vrata.

RIJEKA ŽIVOTA S MOJOM KAPI

Ispod Jeruzalema
još se i danas nalaze
drvene cisterne
koje čuvaju
svaku kaplju vode.
Još je Jeremija
sa njih pio
stari prorok
snio je obale drugačijih rijeka.
Sumnja se skriva
u svakoj kapljici kiše
sumja se skriva
u starom koritu vode

Sumnja
dođe i ode
poput rijeke skitanja
sumnja
dotetura do nas
poput novog svitanja
i dok nas Bezdán
bezglasno zazove

Sumnja u nama
uvijek iskušava
stare
bolne
izazove.

PRED KRAJ 20. STOLJEĆA

Sjena samoće smrtno stari
civilizacija apsurdna
paranoje
pobijeni su svi krasni ljudi
neimari
Crnom čizmom cinično se smije
Srna sjena svijeta
ona zapovijeda
pleše
i povijest piše
olovno ljulja pristanište
šapat je stigao i do mene.
Uzbuna !

Diže se more,
s broda
vrište sirene.

HESENSKA PRIČA

Prigušena muzika s radija
seksi baršun toplog
rock n rolla
upaljene svijeće uz jasminov čaj
pečat putovanja s dalekog istoka

Indija
Kina
Japan

poziv hesenskih novina,
skulptura Bude od jaka,
s Tibeta poslan glas velikog Oma,
Majna nosi odsjaj Goetheovog imena,
i šum američkog, frankfurtskog radija...
Čuvaju me knjige starog, dobrog Fromma
i sa štapića ružinog drveta iz Indije

pijem miris lotosovih koraka.
Glas Indijca u profilu,

Gandi u pluralu
nosi Hestijinu sviralu i

čuva moje ognjište,
zaštita Livingstone ptica

dok tamo daleko,
jako daleko
moje srce traži drage ljude
zagubljene štapiće pravednog Bude
da prežive potop
ratnih koračnica
i mrtvačkih zvona...

izgubljena slika
utihnutih ideala... umorena djeca...
spaljene upomene...
prazni koraci smrskanih sandala...
A sutra,

kad jutro poljubi
vedutu njemačkog starog grada,
telefonska slušalica
glas koji propada
u ponor neizvjesnosti...
Slutnja sreće
da se ipak preživjelo...

Na stolu slika Hermana Hessea,
Stepski vuk
ima smeđe oči
u kojima svjetluca igra
staklenim biserima...

i seattlovska slika svijeta
zaboravljene tajne
nedodirnutih, sunčevih planeta
- Želim gledati Boga u lice -
i odletjeti

poput mladog Ikara
do vratiju Sunčanog grada
dok koprena istine
poput kiše pada
na moje

snijegom i vjetrom
tišinom porubljeno,
faustovsko lice...

ŠMRKLIVEC BALAVI

Sam bog, kaj bi mi ve rekli: šmrklivec,
kak so mi negdar ftečno reči znali:
- "Kaj ti balavec, šmrklivec, znaš!"

Se ređe, se menje čujem te reči,
a tak bi štel kaj bi mi stareši
još jempot rekli: - "Ti šmrklivec balavi!"

I bača i sosed i kum navek so rekli:
- "Ti balavec, još nesi v leti,
kaj nas boš ti, šmrklivec - vučil pameti!"

Al ve više nega bače, soseda ni kuma,
joj, kak bi još jempot štel čuti
kaj bi mi rekli, bože moj sveti:
- "Kaj nas boš ti, šmrklivec, vučil pameti!"

De so te lepe reči: Šmrklivec balavi?
Dok so mi je govorili,
mirno sem kak soldat stal!
Da mi je ve nešče oče reči,
se bi za te dve reči dal.

ŽIVOT JE LEP

Na križanju smo stali,
staroga Pehardu poslušali.

Stari Peharda je bil slep
i navek je govoril:
- "Život je lep."

Lep?
Ne verujem da je život lep!

- "Sinko!
Lep je, lep!
Videl boš to onda tekar
ako bodeš slep!"

Z I M A

Celo noč so vrbe prele,
na ranje im bile grane bele,
kak s preslic im visele,
sama vuna i kodele.

Potom sonce malo se podelo,
sot je iskrela, pređa i kodelo,
kak največše bože delo,
kak biserje da se, se rascvelo.

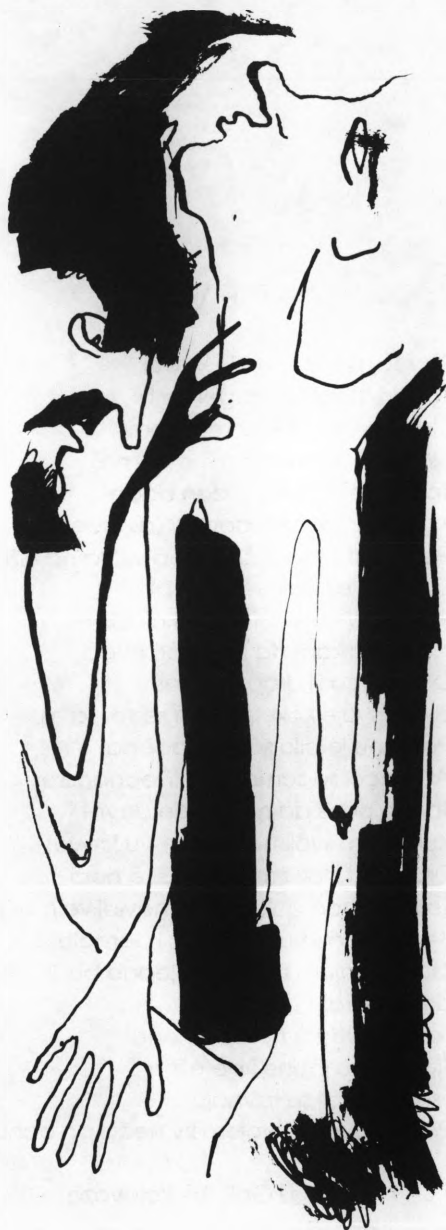
A onda je veter nihal grane bele,
sot po dolu padale kodele.
Veter puhal se to bole,
ostajale preslice so gole.

PEVEC

Pevec, pevec, kaj je v tebi
To zdržati nišče mogel ne bi
Strašne veze ti z nekem imaš
Na se ovo samo glavom klimaš
Točno znaš dok poldan bode
Kukurikom svojim opominjaš lude
Puno puta navračaš pred vrata na hiži
Opominješ da se nešče bliži
Po dvoru čuvaš ti puno kokica
Ne daš nikom da im se prismica
Dok kukca ili dropto naješ.
Zoveš svoje koke pak im se to daješ
Po danu je bilo sega i sačega
Al' v noći se samo držiš ti jednoga
Točno paziš da ne prejde devet
Kukurkom svojim zoveš se vu krevet
Drugi put dok zapopevaš te noći
To je polnoć dok počno nevidlive moći
Se do trejće vure čkomiš i pomalo dremaš
Onda svojom pesmom, jedne budiš druge
doma teraš
To so tvoje zlatne opomene
Tješiš stare jadne i betežne
I si drugi koji se ravnaju
Po popevanju tvojem i v noći i po danu.

U Goli, 15. kolovoza 1985. god.

JOŠ MALO, JEDINA NAŠA

Još malo,
još samo malo,
najdraže naše!
Daj da ti nježno obrišem suzu
s napaćena lica.
Žuđena slobodu već vidim
što buja iz tisuća klica.
Crveno-bijelo-plavim stijegom
na pozdrav ti maše
i zanosno himnu ti pjeva,
kao rađanju sunca orkestri ševa.

Još malo,
još samo malo,
jedina moja!
Blistavu stranicu novu
Učiteljica života o tebi već piše.
Mraznih aveti mraka u krilu tvome
nikada, nikada više.

Još malo,
još samo malo, mila!
Svijetla i radosna zbilja postaju snovi
što dugo, dugo si snila.

(22.rujna 1991)

PREVELIKA JE TO NOĆ

Moje tijelo u tvom tijelu
Prevelika je to noć.
Noćno tijelo u izvoru noći.
Ja sam noć, ti si noć
Ti hodaš u ogledalu
Tvrda žila osvježava
Uzvisina iz blizina
jezik spaja.
Otvaraš oči topla
zbog iščekivanja.

Pauza kostiju
lakša je od zraka.
U treperanju samogasnika
tvoje tijelo sazrijeva.

Ti si suglasje vage
odmoreni udisač i nutrina
Izlaziš neozlijeđena
iz korpene vlage.
Sred milovanja uskačeš
u ruku mojih ruku
Zasađena u krijesti zvijezda
Smireno goriš u trenutku.

Nebo se penje do usana
Padamo lijepim padom talasa
Plima krvi ne jenjava...

Činim ono (što kažeš) veselo
Čuju se mnoge kiše...
Rađaju se mnoge ptice
Zatvara nas njihanje naše
Ulazimo u noćno tijelo.
Nema prostora za tvoje igre
Ni zvijezda za imitaciju sna.
Moje tijelo u tvom tijelu
Prevelika je to noć.

SMRT

Fiže je kmica
Na stolu sveča
Tajna se šica
Smrt počkomeča

Sveta voda, kupica
Vune soja popeva
Kmica se smica
Smrt se podeva

BETEG

Beteg, beteg vraži
Čoveka zanesnaži
Jel od žilavoga
Stvori lembavoga
Zdravoga mam išče
F postela ga tišče
Staroga najrejši
Kak bokca terši

Koga vujne najde
Šnim lako zajde
Pod ledino spravi
V nebo otpravi

STARI JAPEK SO POVEDALI

Jaj si ga onomu narodo.

Gda bodo soci golobranci
Gda bodo popi pravdaši
Gda bodo kokoši popoldan jajca nesla
Gda bodo kola pelala bez kotači
Gda bodo železne ftice z velkem šumom
Čez zrak letele.

Jezero let se sponilo, a drugo jezero ali, ali.

Onda bo došel sodnji den.

Najempot bo kmica, strele bodo pocale,
zemla se bo otprla, vsi živi bodo
prepali vu njo, a mrtvi se zdigali vun.

To bo kraj sveta.

A onda bo došlo, kaj bo zemla ostala pusta,
bez naroda i želen bo čovek čoveka.
Gda bo zdalka videl drevo, mislil bo da je
čovek.

ZMENJUVANJE

(Brateci Grimm, na kajkavsko felo)

Pri bogatem gazdi služil je sedem let
a onda se otpravil dale vu svet,
za plačo je od gazde gruđvo zlata zel
skup stroškom pinkleca na pleča si del.

Krej njega je čovek na konju prejahal,
veli mu: Za konja ti bom zlato dal.
fletno so se zmenili. Ve on konja jaše,
konj se zritava, z repom frče, maše,
hitil ga je vu grabo, ves se je spretokel
boli ga hrbet kak da mo je pokel.

Kaj bi ve napravil, tere si glavo.
Vu tem jeden čovek krej sebe pela kravo.
Kaj če tebi konj gda neznaš jahati
bole ti bo kravo za vože pelati.
Pak so se zmenili, čovek je odjahal,
a on je po poto polefko kravo pelal.

Žedan si je štel kravo podojiti
al zabadaf, mleko nikak neče iti.
Nikaj neboš dojlil, gurava je krava,
veli mu mesar kaj prasca naterava.
Ti meni dej kravo, a ja tebi prase
boš videl kak so fine čurke i kobase.

Neje se zmišlaval. Mesar kravo pela,
a on pred sehom po poto prasca tera.
Dostigne ga žena z goskom, pak mo veli:
Kaj se tebi sinek nikam ne žuri?
Zemi mojo gosko fletneše boš išel,
vu nje boš masno pečenko našel.

Gda se je zmenil, fučkal je veselo
z goskom pod pazuhom požuril se v selo.
Brusač brusi nože. Krej njega si je sel,
kak peneze broji v čudu je gledel.
Kaj bodo i tebi penezi cilinkali
za gosko ti dam brusa, se bomo zmenjuvali.

Fletno si je brusa vu žep pospravil,
pak se dale žeđen k zdencu otpravil.
Kak se prigibal, brus je vu zdenec šloplil.

O, kak sem ve srečen, kaj si se ftopil,
ve morem bez brige dale vu svet iti,
navek, gruđvo zlata morem zaslužiti.

NEBO

Pada nebo.
Pada u bijele oblake,
niže u sive,
onda u tamne,
u crne,
sebi najdalje,
nama najbliže.

ŽALOST

Ne budi žalosna, dušo moja.
Ti ljudi su tuđi sebi.

NARASLE VODE

Ranjena je moja domovina.
Stoljeća su ostavila tragove,
oluje ih nisu zaravnale.
Potoci su opet nabujali
i vode nose kamenje i nadu.
Ranjena je moja domovina,
da se živi spotiču
o mrtve na cestama.

EINSTEINOVE OČI
RELATIVITETA U
NOBEL SANJAČA

ALBERTU EINSTEINU

Od tame ponora
do svjetlosti hridi
svjetlosna zraka razliku bridi

U tračku svoje duljine
svjetlošću otkucava ekvivalent
različitih visinskih nivoa

Sunčani tren
i zrake svjetlosti sjen
osvjetljavaju energetski refren

Sve je isto;
samo je različiti
PREDZNAK

Tko ga spozna
nosi mu sudbonosni
ZNAK

Astralu si bliži
u tračku
svjetlosnog sjena

U ravnotežnoj točki zatvori oči
i vidjet' ćeš istinu
što pred tobom kroči

Važi korak što prevaguje gore
važi korak što prevaguje dolje
RAVNOTEŽU ćeš u svjetlosnom koraku
pronaći

I tu na ravnotežnoj vazi
pronaći ćeš nove
spoznajne istine

Onaj tko bi i gore i dolje
i dolje i gore
trči ravnotežnoj točki ekvivalenta

S predznakom ipak
NOBEL SANJAČA s hridi
odakle te gledaju EINSTEINOVE OČI
RELATIVITETA

Okrznut spoznajom relativiteta
zatvori oči
i sanjat ćeš NOBEL SANJAČA

NOBEL SANJAČA sa svjetlosnim plaštem
istkanim istinom svjetlosnog traga
što bridi na nosu

BRIDOM omeđenim plavim očima
RELATIVITETA
NOBEL ENTITETA

POSEČENI OREH

Fnoga je leta zemlju kušoval
z listijem noči ličeca gladil
dok veter je puhal potihno
mladom i starom vručinu hladil

Nit ni osetil da je ostarel
dosta je rodil rekli su ljudi
zeli sekiru oštru i jaku
koren s korenom vun su zasekli

Visoki stari oreh se zrušil
mati ga zemlja na roke prijela
nisi ti zadnji toplo mu rekla
i ove ki su te sekli
jenkrat smrt bu otud pomela

CIRKVA V NOĆI

Svoju je glavu f kmicu podigla
kak večni božji stražar
deca po hižaj mirno naj spiju
nikof kaj ne bo dogodil se kvar

V pomoč ji mesec z lampašom došel
smerno pogledal njene je oči
ona mu klimne kak da veli
kam očeš iti je moči

Pred jutro potihno k cirkvi se vrnul
prišepnul da kvara nikvoga nega
ja idem pospano je rekel
ar sonce več cilja na mene z brega

KOS

Rano vu jutro dok ljudi spiju
a zvezde se spuščaju z neba
z gnezdice skočim okolo pogledam
periče kljuna mivam kak treba

Rosa se bliska na zeleni travi
a pod njom slatko kukčeci spiju
jednoga zgrabim drugoga iščem
v želudec mali fletno odiju

A kad me ljudi stiraju s trave
veselo zafučnem kaj mi bo slajše
na vrhu visoke črešnje se stvorim
njim se ne vidi
a ja črešnje grabljem
trgam
kajti črešnje najrajši zobljem

PREHLADA

- Kako je lijepo biti zdrav! - poviče mali prehladeni mrav.

Šmrca, kašlje, u nastavku kiše,
listićem malim svoj, još manji, nosić briše.

- Otkud sad odjednom prehlada ta?

- i obavlja travčicu, kao šal, oko vrata.
Postelja meka, nekad i latica neka,
lječkoviti pelud kao lijek čeka.

Al' što će s nogama, uvijek su bose,
zar mravi nikad cipele ne nose?

- To, to! ... To sigurno razlog je prehlade ove

- pomisli mravac i liječnika zove:

- Tri para cipela, na recept, molim!

Pišite žurno, ozdraviti volim!

Liječnik se zgranu, razrogači oči:

- Cipele na recept??! To neće proći!

Šmrca mravac dalje,

od muke se znoji

i ponovo svoje

bose noge broji.

A liječnik ga tješi:

- Nek ti se želja ta

više po glavi ne vrze,

jedino bose noge

mogu ti biti dovoljno brze!

Sad mravac se zgranu, razrogači oči:

- Nemoguće baš da nema pomoći!

Razmišlja mravac dalje i ticala ljulja:

- Možda i bolje,

što da me svih šest cipela

isti čas žulja?

Sve dalje se tako zbog nemoći ljuti,

a od nikog ni riječi utjehe čuti.

Ponovo mravče jauče,

a ticala svija:

- Ova dosadna prehlada, ipak,
uporno mi ne prija.

Mravče to tako bunovno sroči,

snene još, crne, protrlja oči,

sve sretan što više nije,

kao nekoliko časaka prije,

jedini prehladeni mravac na svijetu,

što neće ni liječniku,

ni postolaru u posjetu:

- Dobro, baš dobro da je ovo san,

a ne stvarnost bila

jer

kakva bi se obuvena glupost skoro

dogodila

da me Priroda nije na vrijeme probudila!

